

МАБУТЬ, ЩАСТЯ

Що таке щастя? Банальне, здається, питання. Банальне... Хоча від цього воно не стає менш важливим. Ми, певно, маємо якісь уявлення про те, що є щастя для нас, та більше нічого і не треба. Але мало хто усвідомлює, наскільки наші уявлення про щастя диктують умови того, коли ми будемо щасливими. Якщо для вас щастя – то щось недосяжне, то невже ви думаєте, що воно прийде до вас у руки? Воно не захоче бути із вами, коли ви не захочете бачити його у собі.

Просто мушу сказати. Ідеали є у кожного. Але не завжди щастя – то принц на білому коні чи супер-модне авто, що сниться ось уже кілька років... Ви ніколи не задумувалися про людей, яких відправляють у психлікарні? Їх виключили із своїх суспільних груп, їм колють психотропні препарати, їх жахаються... А вони просто по-іншому щасливі. Наше суспільство не звикло до «нестандартів», тому і вважає їх потенційно небезпечними. За замовчуванням. А чи хтось по-справжньому задумувався про те, чим вони небезпечні? І чи вони стають щасливішими, коли потрапляють в ізоляцію, коли від них відмовляється їхній світ?

Часом здається, що всі «нормальні» просто їм задрять. Бо ж божевільні не обмежені такою кількістю, просто тоннами, потрібних і безглузких правил, літрами лицемірства, якими помаленьку, але вже з прискоренням заповнюється наш світ... А «НЕнормальні» цього не бачать. І, можливо, стають щасливішими. А їм крила обрізають. Мабуть, про це варто замислитися...

Я не спеціаліст у галузі психіатрії, я не зустрічалася із психічно хворими, але, може, у тому, що я казала, є хоч крупинка правди.

Отож поняття щастя – це до певної міри індивідуальна особливість кожної людини. Я не претендую на абсолютне визнання своєї точки зору, мені просто хочеться, щоб ви знали, яким щастя уявляю я.

По-різному трапляється. І часом хочеться на стіни лізти від болю, від страху, що краще не стане вже ніколи. Який тоді сенс терпіти, якщо

краще не стане вже ніколи? А сенс є, бо ж ми нічого не можемо знати напевне.

«О Господи! Як же це боляче! Як все всередині горить, палає! Як холодно стає...морозно, моторошно, страшно. Десь всередині мене засіла велика чорна діра, яка засмоктує все – навчання, роботу, сім'ю, мої емоції, хороші... а що таке «хороші»? що означає це слово? Мені здається, що я його десь чув раніше... Безглузде, дурне слово, яке не має сенсу».

Ігор сидів на ліжку, тримаючи в руках голову і час від часу з усієї сили стискав її. Наче хотів щось у собі втримати. Або навпаки – розтрити.

«Чорна діра, вона ковтає все... І мене... Вона з'їдає мене. Ні, вона мене рятує. Чи з'їдає? О Боже! Ну де ж ти? Де? Куди ти пішла? Чому? Я не можу без тебе? Я не вмію без тебе думати, дихати не вмію, їсти не вмію, відчувати, бачити, сміятися, та що ж це таке? Що таке «сміятися»?»

Він опустився з ліжка на підлогу, почав сміятися. Істерично, намагаючись вилити із себе весь бруд відчаю... Він кашляв, почали текти сльози. Сміятися, коли важко заплакати.

«І жити я не вмію без тебе! Не вмію! Не можу! Не хочу! Не буду!»

Ігор різко підірвався з місця, підбіг до вікна і розчахнув його навстіж. В обличчя пахнуло змоченою дощем пилюкою та розквітлим бузком.

«То й що...»

Четвертий поверх. Достатньо високо, щоб серце встигло зупинитися. Зате не буде боляче... мабуть. Вже ніколи. Навіщо робити те, що не вмієш? Те,

що не можеш? Не хочеш? Можна бути без болю, просто треба наважитися і ступити вперед.

Хлопець поставив одну ногу на підвіконня, потім іншу. Послизнувся, ледве не впав, але втримався за раму.

«Ха-ха-ха! От зараз буде добре. Я стрибаю у свою чорну діру! Вона мене спіймає? Я хочу бути там, там, де є моє навчання, робота, сім'я, мої емоції, хороші... Знати хочу, що означає слово «хороші». Щоб вони були у мене хороші!»

З очей потекли сльози. І як захотілося викинути це все із себе! Не придушити, не заглушити, не засунути кудись глибоко, а викинути, вирвати все разом із тією бридкою дірою, все, під корінь, щоб як не було, ні, щоб просто ніколи не було...

Раз, другий, Ігор почав хлипати, задихатися, нарешті позбавлятися отого злого, чорного. Він повільно опустився і присів на підвіконні. Плакав, плакав, нарешті плакав, мабуть, вперше так. Так сильно, так щиро, так палко. Так страшно.

«Я хочу, щоб стало легше... Я просто хочу, щоб стало легше! Мамо, обійми мене... Тату... Не відпускайте мене! Я просто хочу, щоб стало легше...»

Невідомо, скільки часу відтоді минуло. Ігор сидів на тому ж ліжку. Тримав у руках не голову, а книгу, просто читав. Задзвонив мобільний.

- Так, слухаю! О, привіт, Катю! Як справи, сонечко?

...

- Звичайно сумував. Вже не можу дочекатися, коли ти приїдеш.

...

- Справді? Я дуже за тебе радий! А ти коли приїдеш у місто?

...

- У суботу? І я нарешті тебе побачу!..

...

- Та все добре, на диво. Я здав на четвірку! Матиму стипендію!

...

- На роботі взагалі все класно! Мене обіцяють взяти у штат, уявляєш?

...

- О так, так... дякую... До речі, мама з татом тобі привіт передавали!

...

- Ага, обов'язково передам!

...

- Я тебе люблю! Приїжджай!

«Моє навчання. Робота. Сім'я. Емоції... хороші. Знаєте, що таке «хороші»? А я знаю! Це такі, коли радісно, такі, коли хочеться обійняти увесь світ і віддати йому хоч трішки того щастя... Коли аж тремтіти починаєш від того бажання... Коли є одна єдина дівчина, яка мені потрібна. І більше ніхто. Любов – це теж хороше...

Мені нарешті стало добре».

травень, 2011

Творчість – дана Богом, Абсолютом, природою – кому як комфортніше – можливість переживати все, що з нами відбувається. Творчість – актуалізація нашої внутрішньої могутності. Творчість – те, що приносить справжнє, чисте задоволення.

- Ірен, готуйся!

«Ну нарешті! Нарешті!!! О Господи, перша спроба! Найважливіша у житті, єдина! Ах! Як же ж це... аж розпирає! Як страшно... Як все тремтить... Ахаха, хоч би не спіткнулися... Господи, поможи! Боже, поможи! Боже благослови!»

Дівчина поцілувала хрестика, і поклала ланцюжок на стілець.

- Ірен, вихід!..

...Хижою ходою на сцену вийшов звір. Кішка. Сторожко вона зробила перші два кроки і завмерла. Готується нападати...

«Його немає! Як же так! Як він міг не прийти?»

...Нападає... Швидко, стрімко. І страшно стає від її погляду. Від чорних зіщулених очей. А скільки пристрасті у рухах. Пластика заворожує. Кожна клітинка її м'якого тіла ллється одна за одною, кішка перетікає з місця на місце...

«Ну що ж... хочеш так? Буде тобі так!»

Жертва загнана в кут.

«Буде так. Тепер буде так, як я хочу!

Як це потрібно... Як солодко. Оце життя. Жертва? Я? Ні, любий, тепер жертва – ти!»

Жертва загнана в кут. П'яний танець тріумфу хижого звіра. Зараз буде кінець.

«Зараз буде кінець. Як просто... відпустити тіло. Воно знає, що хоче. І знає, чого хочу я».

Кішка настрибує на жертву і впирається кігтями в одяг. У шкіру. Жертва сичить.

«Буде так. Руки просять, щоб я їх відпустила. Груді вимагають випустити крик. Нарешті звільнитися. Від тебе звільнити. Тіло. Страх? А чого боятися? А кого боятися? Ахаха...»

Вдоволений рик хижачки.

«Глядачі... як вони дивляться. Це моє місце. Це мої володіння. Отут – моє. І я – отут.

Господи, спасибі Тобі. Я це зробила. Вони – мої. Все моє. Як вони дивляться! Як впираються у мене їхні очі. Як це... чудово. Я змогла! Я змогла!!!»

Бурхливі оплески. Глядачі почали вставати зі своїх місць. Аплодисменти стоячи.

Поклон.

«Вперше в житті. І як востаннє. Все навколо – моє. Сцена – моя. Глядачі – мої. Їхні емоції... скільки емоцій. Вони навіть пахнуть аж сюди. Такі сильні, п'янкі. Як же це... Неймовірно. Як ніколи. Як вже давно не було.

Мені нарешті стало добре».

18.08.2011 р.

Любов чи гордість? Незбориме бажання бути поруч і мати поруч чи раціональне прагнення лишатися повноцінною особистістю? Збочення чи іронія життя? Є, мабуть, у світі питання, на які нема єдиноправильної відповіді...

«Я тебе ненавиджу».

Оля лежала на підлозі. Скрутилася калачиком і, закривши обличчя руками, плакала. Щока ще й досі пекла. Певно, що на вилиці за годину-другу з'явиться великий темний синець.

«Я тебе ненавиджу. Тварюка. Бездушна тварюка. Ти ж навіть не чоловік. Нікчема. Я тебе ненавиджу. Я тебе зневажаю. Негідник. Ти більше ніколи цього не зробиш. Ти більше ніколи мене не торкнешся. Ні долонею, ні губами... Боже...

Ні кулаком. А я... Я змушу тебе страждати. Ти сам втопишся у тій калюжі бридкого приниження. Я обіцяю. Ти благатимеш... А я навіть голови не поверну. Я не люблю тебе. Я не люблю тебе! Я не люблю тебе!!! Чуєш мене!!! Я тебе ненавиджу!!!»

Вкотре.

«Як же це огидно. Вкотре. Я більше так не хочу. Яка я брудна...

Мені страшно!.. Як страшно... Щоразу. Аж болить і тремтить в колінах, в руках, в усьому тілі. Так, що поворухнутися не можу! Це тупе заціпеніння... То воно дозволяє тобі таке зробити! Через тебе я така! Я не така слабка!!! Ти щось зі мною робиш! Ти точно щось зі мною робиш!.. Щоразу. Божевільний. Псих, Господи, та він же ж справжній псих! Нікчема, ненавиджу, ненавиджу його!!!

Погляд божевільний...

Любить. Любить?! Виплюнути хочеться це слово! Викинути, стерти, ні, навіть не стерти, цього мало. Вирізати, разом із шкірою, м'язами, вичавити з кров'ю, до останньої краплі! Щоб не було! Не хочу так більше! Не буду! Я ненавиджу його!!!»

Ридання почалися з новою силою. По стерплих долонях текли сльози, одна за одною. Великі, пекучі, солоні. Вкотре через нього.

Хтось сів поруч. Знайома рука легко лягла на спину. Ніби вибачаючись.

«Ну іди звідси... Коли ти нарешті не повернешся?..»

Оля поворухнулася, відсунувшись подалі. Той хтось акуратно ліг поруч. Просунув одну руку попід її головою, іншою обійняв за плече. Теплі, затишні обійми навіяли терпке почуття безпеки. Такі рідні. Такий рідний. ЗамОк.

«Господи, та я ж помру, коли ти не повернешся!!! Яка я дурепа! Я себе ненавиджу! Не можу я без тебе, дурню! Ох, та який дурень – він не дурень, він все добре розуміє! Що нікуди не дінуся, що помру, якщо він десь зникне...

Хай розуміє, він в мене розумний...»

Злегка прохолодна рука відняла від розпашілої щоки її долоню. Торкнулася почервонілого місця...

- Кохана... Пробач...

«Пробачу...»

- Я змінюся. Обіцяю тобі, маленька моя... Я більше ніколи-ніколи цього не зроблю!

«Зробиш. Зробиш. Твої обіцянки вже давно нічого не варті... Ти ж не змінишся. Ніколи, мабуть...»

Голос лунав тихо, заворожуюче. Рука була прохолодна і заспокійлива.

«Я не хочу!.. Я не хочу... Яка ж я... Ну ти ж змінишся? Чесно?»

- Чесно? – крізь сльози Олин голос прозвучав здавлено і слабко. З надією.

- Чесно. Заради тебе.

- Я тебе люблю.

Він бережно повернув її до себе і легко торкнувся її губ своїми.

- Я теж тебе люблю. Більше всього на світі.

«Мені нарешті стало добре».

17.08.2011 р.

А часом можна просто побачити сонце...

«Просто ішла по вулиці. Так сонячно! Світло так... Хочеться усміхатися... Карамельні губки самовільно розслаблюються в посмішці. Як же ж світло! Всередині... Сяє як. Посмішка. Вона теж всередині мене. Така...така всеохоплююча... Вона втягнула все-все моє тіло. Ось лоскоче в животі. Ахаха! Як кумедно! Здається, ніби це в мені сонце світить. І гріє так лагідно-лагідно...

Це боляче трохи дивитися на сонце. А крізь закриті очі – приємно і тепло. І гарно. До божевілля гарно! Хто сказав: кольорове, мов райдуга? Ми сліпі! Чуєте? Ми сліпі!!! Ми ніколи-ніколи не бачили по-справжньому райдуги! Скільки там барв!»

А вона просто ішла по вулиці. Весна прийшла. Все оживає. Вона оживає.

«Я жива! Наскільки ж я жива! І не самотня я!!! Я живу з цими кольорами! І хто скаже, що вони не мої? Мої! Мої! Вони такі ж, як я! так легко зараз почувати себе у світі його частинкою... Малесенькою і беззахисною, але нас таких багато: сонечко, хмаринки, перша кульбабка, голубка, що пролетіла повз... Я не сама тут!»

Як свіжо навколо. А вона просто посміхається.

«Кажуть, що я нещаслива! Ні!!! Сліпці! Як же ви не бачите! Це ви нещасливі! Бо ви не нічого не відчуваєте, не бачите сонячної райдуги, не чуєте

її голосу, не маєте сонця всередині себе! Я ЩАСЛИВА ЛЮДИНА! Бо я маю все-все-все!!! Життя маю! Моє життя! Воно – найпрекрасніше, бо воно – моє!»

І ще вона сяяла. Ще не бачило без емоційне кам'яне місто таких сяючих очей. Блиск? Це навіть не блиск був. Її очі світилися. Щастям. Любов'ю. До себе справжньої. До світу. До сірого кошеняти, з яким вона вчора бавилася. До маленької дівчинки, що має рожеві бантики. До мрії. До чашки кави, що випила сьогодні зранку. До недоліків своїх і інших. До веселки. До авто, що щойно повз неї проїхало. До сонця. До будинку із великими вікнами. До вітру. До посмішки незнайомого хлопця, що проходив повз.

«Так тремтить все всередині! Моє сонечко тремтить! Ніби на волю хоче – щоб я посміхнулася і випустила його... І я посміхаюся. І він посміхнувся! Очі в нього медові. Зачудовані. А ще теплі-теплі. І медові. Обожаю мед. Не любила раніше – а тепер обожаю».

Знову посмішка.

«І вітерець теплий. Ой, а я бачу своє волосся на вітрові... Воно чорне і блискуче. І від нього відбивається сонечко і знову стає веселка.

Як же добре!»

Добре...Бо це життя тільки нам належить. І тільки ми повинні вирішувати, добре нам буде чи ні. Ніхто не зробить за нас цей вибір. Ніхто не змусить нас посміхатися, якщо ми того не забажаємо. Немає безвихідних ситуацій. Є тільки бачення ситуації, яке робить її безвихідною. Світ є лише таким, яким ми його сприймаємо – сірим чи кольоровим, холодним і затхлим чи теплим і свіжим. Це наше життя і наш вибір – яким він буде у наших очах. Тому, як би банально це не звучало, але наше щастя – в наших руках.

7.09.2011 р.